

[Udenrigsministeren.]

enhver ved, at vi gennem saa at sige hele Perioden fra 1864 til 1914 talte om det danske Mindretal i Tyskland, men det danske Flertal i Nordslesvig. Og de, der kendte noget til det nordslesvigske Spørgsmaal og arbejdede med det før 1914, ved jo, hvorledes dette laa. Derfor afviser jeg en saadan Sammenligning.

Vi vil give det danske Mindretal Syd for Grænsen og som Følge deraf ogsaa Befolkningen i Sydslesvig al den Hjælp og Støtte, vi kan, baade med Hensyn til Bosættelse og med Hensyn til at søge at faa Flygtningene ud o. s. v., med Hensyn til den kulturelle Frihed. Men andet og mere kan man ikke forlange, og andet og mere er overhovedet ikke aktuelt Politik i Dag, om 5 Aar, om 10 Aar — efter det ærede Medlem Hr. Erik Appels Mening er det det maaske oven i Købet ikke før om 90 Aar.

Derfor skal mit sidste Ord til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram være en inderlig Tak for, at han har rejst Spørgsmaalet paa den noble Maade, han har gjort det, og navnlig takker jeg for Resultatet, der viser, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram i Virkeligheden ikke vil noget som helst andet end ethvert Parti og ethvert Medlem i dette høje Ting.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: For een Gangs Skyld kan jeg ikke være enig med den højtærede Udenrigsminister, idet han endte med at sige, at han takkede det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram for den noble Maade . . . (*Udenrigsministeren* [Christmas Møller]: Det var i Gaaseøjne). Det forstod jeg ikke lige i Øjeblikket. Saa forstaar jeg det bedre, for den Maade, det ærede Medlem har rejst dette Spørgsmaal paa, har været endda ualmindelig giftig. Det er rigtigt, at han ikke direkte har sagt, at de Vanskeligheder, vi har dernede, skyldes den danske Regering, men man kan forme sine Spørgsmaal saaledes, at man derved siger Tingene. Man burde dog vel nok som Dansk kunne gaa ud fra, at dette Spørgsmaal ligger ikke blot det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram og andre alvorligt paa Sinde, men at det naturligvis ogsaa ligger den højtærede Udenrigsminister alvorligt paa Sinde.

Nu har det ærede Medlem spurgt — jeg ved ikke, hvor mange Gange —, om de to Parter, Udenrigsministeren og det Parti, han nu til vor Glæde igen tilhører, er enige

i dette Spørgsmaal. Ja, naturligvis, det er jo sagt tydeligt nok flere Gange. Den højtærede Udenrigsminister har offentligt sagt, at han staar paa vort Programs Standpunkter, han har i Aften ogsaa sagt, at han staar paa Selvbestemmelsesrettens Standpunkt. I vort Program er det tydeligt sagt og understreget, at Praktisering af en Selvbestemmelse, en Afstemning, før man uden at være under Indtryk af øjeblikkelige Stemninger, det vil sige virkelig varigt og frit, kan give sin Mening til Kende, vilde være uforsvarlig.

Det ærede Medlem var ogsaa saa smagfuld at sige, at nu er Det konservative Folkeparti jo ogsaa naaet til den samme Mening angaaende Selvbestemmelsesretten. (*Jørgen Gram:* Det har jeg ikke sagt). Aa jo, der blev netop brugt Udtrykket: Det konservative Parti har ogsaa nu bekendt sig til Selvbestemmelsesretten. (*Jørgen Gram:* Nu ogsaa). Ja, vort Standpunkt er temmelig gammelt; det har vi haft i adskillige Aar, det havde vi sidste Gang, Afstemningen foretoges, og i denne Situation blev det klart udtrykt, da det skulde udtrykkes, nemlig i vort Landsraadmøde den 30. August. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har sagt noget derom før.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard dvælede igen et Øjeblik ved det, som Det konservative Folkeparti har udtalt i sit Program vedrørende Forsvaret. Det var det, der gav ham Anledning til at mene, at vi kastede dette Spørgsmaal ud som en Kastebold i den politiske Strid. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard: Er det den Passus, der ikke behager ham, hvor vi begynder med at sige:

„Aldrig mere en 9. April. Dette er nu alle Danske enige om. Hin Dag led den indtil da førte Forsvarspolitik sit endelige Nederlag og fik sin knusende Dom.

Man spørger nu ikke længere i Danmark: Hvad skal det nytte?

Folkets eget dybe Instinkt har fejlet denne golde og rationalistiske Betragtning til Side. Frihedskampen i Danmark og de 43 000 Unge, der sprang frem af det danske Folkelegeme, villige til Kamp med Livet som Indsats for Fædrelandet mod Fjenden, var Udtryk for, hvad det danske Folk, naar det lyder sit Væsen, vil:

Vårne Landets Frihed til det yderste.“

Er det det der ikke passer det ærede Medlem, saa forstaar jeg det. Jeg kan ikke tænke mig, det kan være andet, for det er vist det, der til syvende og sidst er den dybe Forskel mellem det ærede Medlems